

KHÔNG TÊN SỐ 41

MỘT THỜI PHÓNG ĐĂNG

Vũ Thành An

Một thời phóng đăng, một thời phiêu lãng, một thời lãng đăng cùng trời

mây. Gió cao lồng lộng, có em và mộng, trái tim rung động nhịp phiêu

bồng. Một thời héo hắt, một thời lây lất, một thời quay quắt đời nghiền xay. Kéo lê thàng

ngày bước chân đọa đầy, cuốn theo dòng chảy đời vùn xoay. Tấm khăn hồng đỏ thả gió bay

về gói bao mộng ước giọt nước rơi theo, biết bao lời châu ngọc rửa tan mau

dấu linh hồn lạc đạo ở đâu? Có, không, chẳng, có, nào biết đâu nào,

trái tim tuyệt đối lạc cõi chiêm bao, bước chân Từ Thức này biết đi đâu?

tháng năm là mộng ảo hay sao? Bây giờ ngơ ngác, bây giờ xa xót, bây giờ tan tác đời cuồng

quay. Thế gian là vậy, đắm say vũng lầy, trôi ta trong tội tình mà thôi.